

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Μηνιαία εφημερίδα της Ενώσεως Εισαγγελέων

ΕΤΟΣ 20
Αριθ. φύλλου 26

ΙΟΥΝΙΟΣ 1988

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 65 - 4ος όροφος - γρ. 416
ΑΘΗΝΑ 10167 — Τηλ. 52.25.524

'Οσοι το χάλκεον χέρι
διαρύ του φόδου αισθάνονται
ζυγό δουλείας ας έχωσι.
Θέλει αρετήν και τόλμην
η ελευθερία.

(Α. ΚΑΛΒΟΣ)

Από την αδή του «Εις Σάμον»)

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ενώσεως μας, μόλις συγκροτήθηκε σε Σώμα, επισκέφθηκε εθιμοτυπικά τον Πρόεδρο και τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, οι οποίοι και ευχήθηκαν πλήρη επιτυχία των προσπαθειών της Ενώσεως για την ανύψωση του κλάδου μας.

Λίγες μέρες αργότερα, το Προεδρείο του Διοικητικού Συμβουλίου επισκέφθηκε τον Αντιπρόεδρο της Κυβερνήσεως και Υπουργό Δικαιοσύνης κ. Κουτσόγιωργα, στον οποίο ανέπτυξε διεξοδικά τα ζητήματα που απασχολούν τον κλάδο μας.

Συγκεκριμένα ζητήθηκε:

α) η αύξηση των θέσεων των εισαγγελικών λειτουργών στους βαθμούς του αντεισαγγελέων Αρείου Πάγου, εισαγγελέως Εφετών, αντεισαγγελέως Εφετών, εισαγγελέως Πρωτοδικών και αντεισαγγελέως Πρωτοδικών, κατά 2, 2, 15, 5 και 20, αντίστοιχα, και ακόμα η τοποθέτηση εισαγγελικών παρέδρων σε όλες τις εισαγγελίες Πρωτοδικών, στις οποίες υπηρετούν μόνον εισαγγελείς Πρωτοδικών,

β) η επέκταση της μισθολογικής προαγωγής των Πρωτοδικών και αντεισαγγελέων Πρωτοδικών σε περισσότερες πενταετίες και

γ) η χορήγηση στους δικαστικούς και εισαγγελικούς λειτουργούς δύο ακόμα αφορολογήτων επιδομάτων.

Είναι αυτονόητο, ότι επί του όλου θέματος του χωριστού, όπως απαιτεί το Σύνταγμα, μισθολογίου των δικαστικών λειτουργών, το Διοικητικό Συμβούλιο της Ενώσεως μας επιφυλάχθηκε να εκθέσει τις απόψεις του αμέσως μόλις ολοκληρωθεί η σχετική μελέτη.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο κ. Κουτσόγιωργας άκουσε με προσοχή και υποσχέθηκε ότι θα μελετήσει όλα τα παραπάνω θέματα, για τα οποία το Διοικητικό Συμβούλιο παρέδωσε όχι μόνο έγγραφα υπομνήματα, αλλά και σχέδιο νόμου, μαζί με την σχετική εισηγητική έκθεση.

Ο κόσμος των παιδιών υφαίνεται σ' ένα ιστό ισορροπίας που συγκρατεί το άπειρο πλήθος των εντυπώσεων, των γνώσεων, των διανοητικών και ψυχικών αφομοιώσεων, που διαμορφώνουν τον κόσμο τους. Αυτός ο εύθραυστος ίστός, που σαν κέλυφος προστατεύει τον κόσμο του παιδιού, αν κλονιστεί ή συντριβεί θίασα, μπορεί ν' ανοίξει διάπλατες θύρες για ανώμαλη διαμόρφωση της παραπέρα ζωής. Ο διασμός είναι ένα τέτοιο γεγονός που οδηγεί σε πλήθος από παρόμοια ενδεχόμενα. Συχνά η αυτονόητη και προϋπάρχουσα λαχτάρα για ζωή, μεταλλάσσεται σε μανία για αυτοκαταστροφή και θάνατο ή αντίθετα σε έμμονη τάση καταστροφής των άλλων. Το παιδί-θύμα μεγαλώνει ψυχικά θρυμματισμένο, ολομόναχο μέσα στους εφιάλτες του. Κανείς δεν κατανοεί τους λογισμούς του που στηρίζονται σε αλληλοδιάδοχες πρωτικές εικόνες θίασ, φρίκης και πανικού. Το χλωρό σώμα, σώμα ακτινοβόλο, γεμάτο αν-

Βιασμοί ανηλίκων

Θιοφορία, περνά θίασα στον Ιλιγγό μιας επώδυνης διάφευσης για τη ζωή. Ο κόσμος που θ' αρχίσει να παγιώνεται μέσα του, θα εκδηλωθεί προς τα έξω τραυματικά για το ίδιο, για τους άλλους, για όλους. Ποιός φορέας, αρτιωμένος στις δομές του, είναι σε θέση να αντιμετωπίσει με επιτυχία ένα τέτοιο πρόβλημα; Ποιός θα εγγυθεί για μια ισόρροπη παραπέρα ανάπτυξη, ύστερα από τόσο πρώιμες εμπειρίες που δεν τις αντέχει ο ψυχικός και νοητικός κόσμος ενός βάναυσα κακοποιημένου παιδιού; Μια κοινωνία που έθρεψε στους κόλπους της τον βιαστή και αύριο θα υποστεί τον αντίκτυπο μιας ανώμαλης ωρίμανσης, δεν μπορεί να λογιέται ανεύθυνη ή αμέτοχη. Πρέπει να μελετηθεί η μέθο-

δος που θα κάνει κατορθωτή την αυτοδυναμία της παθούσας, μέσα από την υπέρβαση του «στίγματος» της εμπειρίας της. Η ψυχική υγεία είναι στοιχείο ουσιώδες και αναγκαίο υπόστρωμα κάθε μορφής

Του
ΒΑΣΙΛΗ Ε. ΠΑΠΑΔΑΚΗ
Αντ/έων Εφετών

κοινωνικής ανάπτυξης. Η σύγχρονη θυματολογία, επιστημονικός κλάδος σχεδόν άγνωστος στην Ελλάδα, προσπαθεί να τεκμηριώσει σύγχρονες μεθόδους υπέρβασης των κολοσσιών προβλημάτων που σωρεύει ο εγκληματίας πάνω στο θύμα. Η Δικαιοσύνη της φυλακής ειδικά στους θιασούς απλώς ανοίγει το φάκελλο, ποτέ δεν τον κλείνει. Ο

ποινικός νόμος απλώς τοποθετεί το δράστη – αν και όχι πάντα – εκεί που πρέπει. Ολόκληρο όμως το υπόλοιπο φάσμα του δράματος παραμένει ακάλυπτο. Ένα έδαφος αγεώργητο στην ποινική προβληματική με άπειρο πρακτικό και επιστημονικό ενδιαφέρον που ανοίγει ακριβώς μετά την απαγγελία της καταδίκης.

Όλα τα παιδιά πρέπει να μεγαλώνουν ήρεμα μέσα στην πραότητα που σιγά-σιγά γίνεται περιορισμός, γύμνασμα για την αυριανή αναγκαστική συνύπαρξη των ανθρώπων. Η σεξουαλική θία σε άωρα πλάσματα κατερειπώνει την εμπιστοσύνη στον άνθρωπο, διαστρεβλώνοντας και τη φυσιολογική συνύπαρξη των φύλων. Γι' αυτό ο νόμος, την ψυχική αγνότητα της κόρης τη θεωρεί πολύ σωστά, αμάχητα δεδομένη. Έτσι ο βιαστής ενεργεί παράλληλα όπως και ο δολοφόνος, για την καταστροφή της ζωής, αφού πλήγει

■ στη σελ. 2

ΠΡΟΣΒΛΗΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΚΑΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ενώσεως Εισαγγελέων έλαβε γνώση, από δημοσιεύματα εφημερίδων, εξιθριστικών εκδηλώσεων κατά δικαστικών και εισαγγελικών λειτουργών κατά την άσκηση των καθηκόντων τους και θεωρεί χρέος να επισημάνει τις ενέργειες αυτές, που βρίσκονται έξω από τα όρια του Συνταγματικά δικαιωμάτων και εισαγγελικών λειτουργών, με αφορμή της κριτικής.

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ενώσεως Εισαγγελέων: Α) Θεωρεί ότι οι παραπάνω και γενικά προσβλητικές εκδηλώσεις είναι δικαιωμάτων και εισαγγελικών λειτουργών, με αφορμή της κριτικής ανεξαρτησίας. Β) Αισθάνεται χρέος, συνεπές προς το Συνταγματικό

■ στη σελ. 6

ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Το Δ.Σ. της Ένωσης Εισαγγελέων αναγγέλλει με οδύνη τον θάνατο του ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΦΛΩΡΟΥ, Επιτέμου Προέδρου του Αρείου Πάγου, ιδρυτού και πρώτου Προέδρου της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων, κορυφαίου αγωνιστού της Δημοκρατίας, δίδυμου, ως προς τις αρετές, αδελφού του Επιτέμου Μέλους της Ενώσεως μας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΛΩΡΟΥ, Επιτέμου Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου.

Αμέσως μόλις πληροφορήθηκε το θάνατο, το Δ.Σ. συνήλθε εκτάκτως και εξέδωσε το παρακάτω ψήφισμα:

ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Εισαγγελέων, αμέσως μόλις πληροφορήθηκε το θάνατο του ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΦΛΩΡΟΥ

Επιτέμου Προέδρου του Αρείου Πάγου,

συνήλθε εκτάκτως και αφού άκουσε τον εκ των μελών του Κωνσταντίνο Σταθόπουλο, Εισαγγελέα Εφετών Αθηνών, ο οποίος υπέμνησε με συγκίνηση:

τις έξοχες αρετές του μεταστάντος ως ανθρώπου,

την άρτια νομική του κατάρτιση και τη λαμπρή υπηρεσιακή του απόδοση, παντού όπου υπηρέτησε,

τις ανεκτίμητες υπηρεσίες που πρόσφερε στην Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων, της οποίας υπήρξε ιδρυτής, κύριος εμπνευστής και πρόδρος,

τους μακρινούς και υπέροχους αγώνες του για τη σωστή οργάνωση και από κάθε άποψη βελτίωση των συνθηκών απονομής της δικαιοσύνης, ιδιαίτερα δε για την έναντι πάντων εδραίωση της λειτουργικής και προσωπικής ανεξαρτησίας των λειτουργών της, χωρίς την οποία είναι αδιανόητο να γίνεται λόγος περί προστασίας των πάσης φύσεως αδικούμενων και περί θωρακίσεως της Δικαιοσύνης, ως οχυρού της Δημοκρατίας.

Και, τέλος, της εξαιτίας των παραπάνω αγώνων, απηνούς διώξεως που υπέστη ο μεταστάτης, αποκορύφωμα των οπίων υπήρξε η, μαζί με άλλους συναδέλφους του, απόλυτη στο πάντα οικονομικά κατά τη διάρκεια της Δικτατορίας, αλλά και η κατά το ίδιο διάστημα σθεναρή και οδυνηρή, όπως απειδίζθη, δια τους δικτάτορες, αντίστασή του, για την μάταιη κάμψη της οποίας διατάχθηκε και η εκτόπισή του,

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΔΙΚΑ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Δημοσιεύουμε κατωτέρω την 45070/11-11-1987 αναφορά του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Εφετών Αθηνών Βλάχου Δημητρίου προς τον Υπουργό Δικαιοσύνης. Η αναφορά θίγει ένα θέμα μεγάλου πρακτικού ενδιαφέροντος και προτείνει την ορθή λύση κατά την άποψη και του Δ.Σ. της Ε-νώσεως Εισαγγελέων!

1. Όπως σας είναι γνωστόν, κατά το άρθρον 432 του Κ.Π.Δ. εάν κάποιος παραπέμφθη στο ακροατήριο του αρμόδιου δικαστηρίου δια κακούργημα, απουσιάζει από τον τόπον της κατοικίας του και είναι αγνώστου διαμονής, δεν προσέλθη δε ουδέ συλληφθή εντός μηνός από της επιδόσεως του παραπεμπτικού θουλεύματος κατά το άρθρον 156, αναστέλλεται η εν των ακροατηρίων διαδικασία δια διατάξεως του Εισαγγελέως Εφετών μέχρι της συλλήψεως ή εμφανίσεως του κατηγορουμένου.

2. Με βάση τη διάταξη αυτή, στην Εισαγγελία Εφετών Αθηνών, έχουν συσωρευθή κατά προσέγγιση περί τις 2.500 διατάξεις Εισαγγελέως Εφετών, μαζί με τας οικείες και ογκώδεις δικογραφίες και αναμένομεν με τις συνεχείς οχλήσεις προς τις λίαν θεβαρυμένες Αστυνομικές Αρχές, την εκτέλεση της συλλήψεως των φυγοδικούντων τούτων κατηγορουμένων, πολλοί από τους οποίους φυγοδικούν από εικοσιετίας και πλέον. Να σημειώσετε, κ. Αντιπρόεδρε, ότι 2.500 ή και περισσότεροι άνθρωποι έχουν διαπράξει κακούργημα και είναι ελεύθεροι και μπορεί να πη κανείς και ανενόχλητοι.

3. Εδώσαμεν εντολήν εις τους γραμματείς των οικείων

τημημάτων της Εισαγγελίας όπως μου υποθάλουν μίαν κατάσταση των φυγοδικούντων κατά την τελευταίαν δεκαετίαν τουλάχιστον και διεπιστώσαμεν εξ' αυτών (το έργον της Γραμματείας ήταν λιόν επίπονον) ότι αρκετά χιλιάδες φυγοδικούντες, ως ανωτέρω, σας ανέφερα, παραμένουσι ελεύθεροι, χωρίς να έχουν εισαχθή σε δίκη.

4. Εδώσαμεν επίσης εντολήν εις τους οικείους Εισαγγελέως Εφετών που εποπτεύουν τα οικεία τμήματα, όπως κατοθάλλουν προσπάθειάς, δια συνεχών οχλήσεων προς τις Αστυνομικές Αρχές δια την σύλληψη των φυγοδικούντων, πλην παρ' όλες τις φιλοτίμους προσπάθειές των, αύται δεν απέδωσαν, όσο θα ανεμένετο και τούτο, είτε διότι πολλοί φυγόδικοι έχουσι διαφύγει στο εξωτερικό, είτε διότι οι Αστυνομικές Αρχές, ευρίσκονται σε αντικειμενική αδυναμία, λόγω του φόρτου εργασίας των.

5. Όπως είναι ευνοήτον μία τέτοια κατάσταση, είναι επόμενον να δημιουργεί δυσμενή αλλά και δίκαια σχόλια των πταθόντων τουλάχιστον εκ των ανωτέρω εγκλημάτων δια τα οποία έχουν κατηγορηθή οι διάφοροι φυγόδικοι, διότι, κατά τον τρόπον αυτόν προσεγγίζομεν τα όρια της αρνησιδικίας.

6. Κατόπιν των ανωτέρω, παρακαλούμεν, όπως αντιμετωπίστε την περίπτωση της καταργήσεως του άρθρου 432 του Κ.Π.Δ. και των συναφών τοιούτων 433, 434 και 435 και ισχύσῃ και δια τα κακούργηματα δια την πλημμελήματα, σύμφωνα με το Τμήμα II Κεφάλαιον Α του Κ.Π.Δ. περί της «διαδικασίας

κατ' απόντων και φυγοδικών». Θα χρειασθή μόνον η διαγραφή της φράσεως «επί πλημμελήματων» εις τό ανωτέρω Τμήμα II κεφάλαιον Α του Κ.Π.Δ., και μία ελαφρά τροποποίηση του άρθρου 430 ως προς το σε ποιό δικαστήριο θα εισάγεται η αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως, οσάκις πρόκειται περί κακουργημάτων και ως προς την προθεσμίαν συζητήσεως της αιτήσεως ακυρώσεως από της συντάξεως της περί αυτής εκθέσεως. Συνημένως επισυνάπτω σχετικό σχέδιον τροποποιήσεως.

7. Τέλος αναφέρω, ότι εάν ηθέλατε αποδεχθή την προτεινόμενη λύση, 2.500 περίπου κατηγορούμενοι θα εισαχθούν σε δίκη ως αγνώστου διαμονής και εάν αποδειχθούν ένοχοι θα έχουν επί των ώμων των μία καταδικαστική απόφαση, που είναι, κατά το μάλλον και ήττον πιο εκτελέσιμη, παρά μία φυγοδικία που πάντα φέρνει μαζί της και το σπέρμα της αιροτίας. Δεν νομίζω, εάν μου προτέρεται να εκφράσω την γνώμην, ότι η διάταξη αυτή του άρθρου 432 του Κ.Π.Δ. μπορεί σήμερον να έχη οιανδήποτε αφελιμότητα. Άλλούτε και τα δικονομικά ή ουσιαστικά δικαιώματα του κατηγορούμενου είναι δυνατόν να παραβλάπτωνται, διότι ούτος έχει το δικαίωμα της ακυρώσεως της αποφάσεως, εάν αποδειχθή ότι είχε γνωστήν διαμονήν. Τουναντίον δε εάν αποδειχθή ότι ήτο αγνώστου πράγματι διαμονής, τότε ο κατηγορούμενος εαυτόν θα πρέπει να αιτιάται δια την καταδίκη του διότι έζη στο σκότος και στην αφάνεια, που σημαίνει ότι κάποια υπαιτιότητα τον εβάρυνε.

Μ' ΑΦΟΡΜΗ ΤΙΣ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Σε μικρή υψομετρική διαφορά απ' τη θάλασσα και το χωριούδικο που βρίσκονται σφηνωμένο στην υδάτινη μασχάλη της, έστεκε από πάνω τους καμαρωτός και προστατευτικός, ο ολόδροσος πτευκώνας. Μια θύμιση με δένει με το τοπίο αυτό που βρέθηκα ξαφνικά ολομόναχος κάποιο καλοκαίρι και το χόρτανα αγναντεύοντας το φυσικό του περίγυρο, μέσα απ' τα δέντρα.

Στη γαλήνη ενός πευκώνα

Στην απόλυτη γαλήνη του παρόντοντος χώρου το μάτι γεύονταν την ακύμαντη θάλασσα που έλειχε τις ακτές της απέναντι στεριάς. Η κορυφή ενός θεόρατου πεύκου σιγοτραγουδούσε τον ανάλαφρο σκοπό του ανέμου και η πυρακτωμένη σφαίρα δεν μπορούσε να διατηρήσει την πυκνότητα των φυλλωμάτων. Στη ρέυση της γλυκείας αυτής ώρας ένιωθα τη μηδαμηνότητα της ύπαρξής μου, όπως αντίκρυζα τις κορυφές των πανύψηλων δεντρών που προσπαθούσαν να δέσουν τον ουρανό με τη γη. Σε τέτοιες ώρες μόνη της έρχεται η ενδοσκόπηση και η περιουσλογή. Ένα τσιγάρο έσβηνε στα χέρια μου. Ο καπνός που καίγονταν, ανέβαινε σε γκριζογάλαζα δοχτυλίδια προς τον ουρανό. Αυτή τη διαδρομή ακολούθουσαν και οι λογισμοί μου. Ίσως ήταν ο συσχετισμός της φθοράς της ύλης προς την αφθαρσία του Δημιουργού της. Γιατί όπως καταστρέφονταν αυτό το ασήμαντο υλικό αγαθό, κεκί κατευθύνονταν σα νάθελε ν' αποθέσει την τέφρα του στην παντοδυναμία και την αφθαρσία του Δημιουργού των πάντων, που με το λογισμό που χάρισε στον άνθρωπο, του δώρισε όλα τ' αγαθά. Βυθίστη-

ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΚΑΝΤΖΟΣ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΕΦΕΤΩΝ

ΘΕΜΙΣ ΚΑΙ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Η Αχίλλειος πτέρνα

Του ΤΗΛ. ΓΑΡΙΟΥ

Πρ. (έξαλλος): Θα βάλης, κυρά μου, το χέρι σου στο Ευαγγέλιο;

Κι επειδή εκείνη δεν εννοούσε να το κάνει, ο κλητήρας του ακροατηρίου, ο μονόφθαλμος Γιάννης Τσάκλης, της άρπαξε το δεξί χέρι και της το παλάμησε στο Ιερό Ευαγγέλιο.

Οπότε αυτή, σαν να υπέστη ηλεκτροπληξία, το βρόντηξε. Μην.: 65, κ. Πρόεδρε, και βάζω και τα δύο.

Πραγματικά δε η αθεόφοβη το έπραξε.

Και μια περίπτωση «πισωγυρίσματος».

Έχει τελειώσει την κατάθεσή της μία μάρτυς. Ο Πρόεδρος επειδή η υπόθεσης έρχεται μετ' αναβολήν, διαβάζει τα προγενέστερα, πρακτικά για να διαπιστώσει αν η καταθέτουσα είπε τα ίδια πράγματα. Οπότε πάνει λαυράκι!

Πρ.: Σήμερα, κ. μάρτυς, μας δηλώστε πως είσθε ετών 30. Προ τετραετίας είχατε πει πως είσθε 34 ετών. Πώς συνέθησες αυτό; Πίσω πάτε την ηλικία σας επίσης;

Μην.: Ακριβώς εγώ μηνή. Άλλα τι θέλετε, άλλα να λέμε μα πορφάρι και άλλα την άλλη; Δηλαδή να διαπράξωμε φευγόρκια; Ποτέ των ποτών, κύριε Πρόεδρε!

Πρ. (καμφθείς από την τετράγωνη λογική της): Δεσποινίς έχετε δίκιο!

Και το τελευταίο. Μία από τις πιο σεμνές και ευγενικές υπάρξεις του Διακαστικού σώματος, ο αβίμνηστος Πρόεδρος Εφετών Νικόλαος Ασούλος, για να μην έχει ιστορίες με το θέμα της ηλικίας των γυναικών που εξέταζε, είχε βρει τη χρυσή τομή.

Αντί να τη ρωτά πόσων ετών είναι, είχε κόψει ταφίφα. Άγαμες ετών 18. Παντρεμένες ετών 23. Και αντ' αυτών απαντούσε μιέσως ο ίδιος!

Τούτον πάντα είχε υπ' όψη του ο δηκτικώτατος Βολταΐρος. Δι' ο και είπε: «Μόνο ένα μυστικό μπορεί να γυναίκα να φυλάξει. Το μυστικό της ηλικίας της!»

ΒΙΑΣΜΟΙ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

— από τη σελ.: 1 στη ρίζα την ψυχικά ισόρροπη υποδομή της ζωής. Βιασμός σημαίνει αναίρεση της μισής ζωής, γιατί αν κάθε γυναίκα αποτελεί αυτό το μισό, ο δράστης τη σκοτώνει ως γυναίκα, ως μητέρα, ως ελευθερία. Είναι φανερό πως μέσα σ' ένα φωλιασμένο κατοπινό μίσος, σε μια απέχθεια για κάθε άνδρα που αποθήκευε στο ψυχισμό της, τα πάντα μεγαλώνουν σε μια ατμόσφαιρα διαστροφής και νέκρωσης. Φοβούμαι πως το πρόβλημα στις καθολικές διαστάσεις του μας ξεφεύγει. Δεχόμενοι πως η καταδίκη του θιαστή τελειώνει στην απόφαση του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου κι ότι εκεί

Προτού ασχοληθώ ειδικότερα με τους λόγους της αναιρέσεως, κρίνω σκόπιμο να εκθέσω τις απόψεις μου. Στο γενικότερο θέμα για το οποίον τελευταία πολὺς θόρυβος έχει γίνει και γίνεται, δηλαδή αν με το νομικό καθεστώς που ισχύει σήμερα, επιτρέπεται ελεύθερα η λήψη δορυφορικών προγραμμάτων και τη εγκατάσταση δορυφορικών κεραίων, όχι μόνον από νομικά πρόσωπα δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου αλλά και από φυσικά πρόσωπα (ιδιώτες).

Καίτοι ο Ν. 1730/87 για το παραπάνω θέμα δεν είναι απολύτως σαφής και μάλλον από τις διατάξεις του άρθρου 16 παρ. 1 προκύπτει ότι: για την εγκατάσταση δορυφορικής κεραίας τηλεόρασης απαιτείται άδεια του Δ.Σ. της EPT – AE, εν τούτοις τάσσομαι με την άποψη ότι η λήψη δορυφορικών προγραμμάτων και ακόμη η εγκατάσταση δορυφορικής κεραίας γι' αυτή τη λήψη, είναι ελεύθερη, σύμφωνα με το νομικό καθεστώς που μας διέπει για τους εξής λόγους:

Πρώτον: Γιατί από τις παραπάνω διατάξεις δεν προκύπτει σαφώς ότι η λήψη δορυφορικών προγραμμάτων και η εγκατάσταση δορυφορικής κεραίας τιμωρείται ποινικά, αφού στην παρ. 2 του άρθρου 16 ορίζεται ότι: όποιος παραβιάζει τις διατάξεις της παρ. 1 τιμωρείται με φυλ. τουλάχιστον 3 μηνών και διατάσσεται με την καταδικαστική απόφαση η δήμευση υπέρ της EPT – AE των μέσων εκπομπής ήχων και εικόνων όχι όμως και των μέσων λήψεως. Δηλαδή ο νομοθέτης δεν θέλει την κατάσχεση δορυφορικών κεραίων λήψεως που έχουν εγκατασταθεί χωρίς άδεια της EPT – AE. Απ' αυτό θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει βασικώς ότι προκύπτει αμφιθολία περί του αξιοποίουν της πράξης αυτής και η αμφιθολία θα πρέπει να ερμηνευθεί υπέρ του κατηγορουμένου σύμφωνα με την αρχή *in dubio promitior*.

Δεύτερον. Κι αν υποτεθεί ότι ο νομοθέτης θέλησε να τιμωρήσει ποινικά την εγκατάσταση δορυφορικής κεραίας τηλεόρασης, η διάταξη αυτή είναι ανενεργής έναντι της επιμηξιένης ισχύος διατάξεων του Συν/τος και μάλιστα των άρθρων 5, 14, 15 και 16 τα οποία καθιερώνουν την αρχή της ελεύθερης πληροφόρησης αλλά και του άρθρου 10 της Συμβάσεως της Ρώμης της 4/11/1950 «δια την προάσπισην των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιώδων ελευθεριών» που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 (βλ. Πρ. Δαλτόγλου Γνωμ. ΝοΒ 29 σελ. 269 και επομ., καθώς και πρακτικά της αναιρεσιθαλλομένης αποφ., σελ. 20 και επομ. ο ίδιος).

Συγκεκριμένα το άρθρο 10 της παραπάνω συμβάσεως, που είναι επιμηξιένης ισχύος από την εσωτερική νομοθεσία, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, ορίζει τα εξής: «Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν εκφράσεως. Το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερίαν γνώμης ως και την ελευθερίαν λήψεως ή μεταδόσεως πληροφοριών ή ιδεών, άνευ επεμβάσεως δημοσίων αρχών και ασχέτως συνόρων. Το παρόν άρθρον δεν κωλύει τα κράτη

Αγόρευση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αλεξόπουλου Σπύρου επί της αιτήσεως αναιρέσεως του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου κατά αθωωτικής αποφάσεως Πλημμελειοδικείου για λειτουργία παράνομου τηλεοπτικού σταθμού

από το να υποθάλλουν τις επιχειρήσεις ραδιοφωνίας, κινηματογράφου ή τηλεοράσεως εις κανονισμούς εκδόσεως αδειών λειτουργίας».

Τέλος, σύμφωνα και με τις διατάξεις των άρθρων 52, 59, 60, 85 και 90 της Συνθήκης της ΕΟΚ, στην οποία προσχώρησε και η Ελλάδα με τον κυρωτικό νόμο 945/1979, διασφαλίζεται η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών και η ελεύθερη κυκλοφορία των ιδεών.

Τρίτον. Για τη μη τιμωρία ποινικώς αυτής της πράξεως για την οποία γίνεται λόγος, θα μπορούσε κανείς να επικαλεσθεί και τη διάταξη του άρθρ. 31 παρ. 2 του Π.Κ. περί νομικής πλάνης, δεδομένου ότι η αδιαφορία της Πολιτείας μέχρι σήμερα να καταδιώξει ποινικά αυτούς που έχουν εγκαταστησει δορυφορικές κεραίες χωρίς άδεια, έχει δημιουργήσει στο κοινό την εντύπωση ότι η πράξη αυτή δεν είναι άδικη και ότι δικαιούται ο καθένας να εγκαταστήσει τέτοια κεραία χωρίς άδεια. Δηλαδή υπάρχει συγγνωστή πλάνη περί τον άδικον χαρακτήρα της πράξεως, αν δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι και ακόμη λόγω της αχρηστίας της παραπάνω διατάξης καταργήθηκε εθιμικά αυτή.

Τέταρτον. Τέλος για να κλείσω αυτό το κεφάλαιο της αγορεύσεως μου και για λόγους ενημερώσεως μάλλον από θεωρητική άποψη, που δεν έχει άμεσο ενδιαφέρον για την εφαρμογή του νόμου, πρέπει να μνημονεύσω και την έκθεση του Ευρωθουλευτή Roberto BARZANTI προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Με βάση την έκθεση αυτή ψηφίστηκε πρόσφατα από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πρόταση προς το Συμβούλιο Υπουργών της ΕΟΚ, οδηγίας σχετικής με τα θέματα της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασης στις χώρες μέλη της Ε.Ο.Κ.

Στο άρθρον 1 παρ. 2 του κειμένου που προτείνεται από την Επιτροπή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων όπως η παραγρ. αυτή τροποποιήθηκε με την υπ. αριθ. 20 τροπολογία της Επιτροπής Νομικών Θεμάτων και Δικαιωμάτων των πολιτών ορίζεται ότι: «Με την επιφύλαξη του κεφαλαίου V (που αφορά τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας) τα κράτη μέλη δεν περιορίζουν τη λήψη και την αναμετάδωση στην επικράτειά τους, των ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών από άλλα κράτη μέλη για λόγους που εμπίπτουν σε τομείς, ο συντονισμός των οποίων επιδιώκεται από την παρούσα οδηγία».

Αν αυτή η πρόταση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου γίνει οδηγία, δηλαδή γίνεται αποδεκτή από το Συμβούλιο Υπουργών, τότε, σύμφωνα με το νομικό καθεστώς της ΕΟΚ, δεν θα επιτρέπεται μόνον η λήψη δορυφορικών προγραμμάτων αλλά και η αναμετάδοση τέτοιων προγραμμάτων θα είναι ελεύθερη.

Μνημονεύω επίσης πρόσφατες δηλώσεις του Υπουργού Προεδρίας της Κυβερνήσεως κ. Α. Κακλαμάνη, ότι με

σχετικό Π.Δ. που ετοιμάζεται, κατοχυρώνεται το δικαίωμα λήψεως δορυφορικών προγραμμάτων είτε μέσω απομικητής είτε μέσω δορυφορικής κεραίας με εσωτερική καλωδίωση.

Συμπέρασμα επομένως πρώτον: Ότι η λήψη δορυφορικού προγράμματος και η εγκατάσταση δορυφορικής κεραίας κατ' αρχήν δεν είναι ποινική παράνομη.

Ας έλθουμε τώρα στο θέμα των εκπομπών και αναμετάδοσεων: Αν για τις δορυφορικές λήψεις αγόριμεθα στο πιο πάνω συμπέρασμα, αντίθετα είναι αναμφισθήτητη θέση της ποινικής διατάξεως του άρθρου 87 και συγκεκριμένα από τα άρθρα 2 παρ. 2 και 16 παρ. 1 και 2 αυτού, που δεν είναι αντίθετες σύτος προς το Σύνταγμα, ούτε προς τις διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας, συνάντεται ότι, απαγορεύεται σε κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο κάθε είδους εκπομπή ήχων και εικόνων από οποιοδήποτε σημείο του εδάφους, της θάλασσας και του αέρα της χώρας, με τις μεθόδους της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασης. Ακόμη απαγορεύεται η εγκατάσταση πομπών, αναμετάδοτών, επιγείων σταθμών αναμετάδοσης μέσω δορυφόρου.

Αυτό το προνόμιο της εκπομπής ήχου και εικόνων και της εγκατάστασης πομπών, αναμεταδοτών κλπ. εκχωρείται σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 2 του ν. 1730/87 στην EPT – AE μόνη εξαίρεση ότι κατά την παρ. 4 του ίδιου άρθρου και νόμου, ο Υπουργός Προεδρίας της Κυβερνήσεως μπορεί να εκχωρεί άδειες ιδρυσης και λειτουργίας ραδιοφωνικών σταθμών τοπικής μόνον ισχύος, σε οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης, σε φυσικής σπάνιος των συχνοτήτων των ραδιοκυμάτων, το άρθρ. 15 του Συν/τος επιτρέπει εντονωτέραν κρατικήν παρέμβασην εις τα μέσα αυτά εν συγκρίσει προς τον τύπον. Ο έλεγχος αυτός σημαίνει θέσπισην καθεστώτος διοικητικών αδειών επι τη βάσει γενικών και αντικειμενικών κριτηρίων και δυνατότητα προληπτικής επεμβάσεως του κράτους εις τα ραδιοτηλεοπτικά εκπομπά. Με την γνώμη αυτή συμφωνούν και οι καθηγητές κ.κ. Πρ. Δαλτόγλου του Πανεπ. Αθηνών (Βλ. Γνωμ. ΝοΒ 29 σελ. 269 και επ.) και Δημ. Κόρσος του Διοικητ. Δικαίου της Παντείου Ανωτ. Σχολής (Βλ. Ελληνική Δικαιοσύνη τομ. 28 σελ. 1179).

Τώρα οι όροι Εκπομπή και Αναμετάδοση:

Ο νόμος δεν προσδιορίζει τους όρους «πομπής» ή «αναμετάδοτης», ούτε τι είναι «εκπομπή», ή «αναμετάδοση». Αφήνει τον προσδιορισμό των όρων αυτών στα δικαστήρια.

Κατά τα ισχύοντα στην τεχνολογία: εκπομπή λέμε την μεταφορά πληροφοριών ηχητικών ή οπτικών με ηλεκτρομαγνητικά κύματα, τα οποία μπορούν να συλληφθούν από απεριόριστον αριθμό ανθρώπων που διαθέτουν συσκευές λήψεως (έτσι περίπου καθορίζεται ο όρος εκπομπή στη Διεθνή Σύμβαση Τηλεοπτικούνιών του Ναϊρόμπη που έχει κυρωθεί με το Ν. 1504/84 είναι η 2012 παραγ. του 2ου Παραρτήματος). Αναμετάδοση είναι η λήψη μιας εκπομπής και η εκ νέου μετάδοση αυτής

σε άλλη ορισμένη συχνότητα ραδιοικυμάτων ή και στην ίδια συχνότητα.

Τέλος πομπός και αναμετάδοτης είναι τα αντίστοιχα μηχανήματα που κάνουν εκπομπή ή αναμετάδοση.

Για νά υπάρξει εκπομπή ή αναμετάδοση δεν είναι απαραίτητο εκείνος που εκπέμπει να έχει δικό του πρόγραμμα, γιατί μπορεί να κάνει εκπομπή ή αναμ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥΣ ΚΩΔΙΚΕΣ

Ο Εισαγγελικός Λόγος με
χαρά δημοσιεύει παρακάτω το
κείμενο ομιλίας του άλλοτε
Αντεισαγγελέα του Αρείου
Πάγου και επίτιμου μέλους
της Ενώσεως Εισαγγελέων
Αλέξανδρου Φλώρου. Η ομι-
λία έγινε την 29-3-1988 στο
Δημοτικό Θέατρο Αγρινίου με-
τά από πρόσκληση του Δικη-
γορικού Συλλόγου Αγρινίου.

Οι Δικαστικοί Κώδικες, που πρόσφατα ψηφίστηκαν από τη Βουλή και σύμφωνα με το Νόμο 1756 φέρουν τον τίτλο «Κώδικας Οργανισμού Δικαστηρίων και κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών», λόγω του ότι έχουν ενωποιηθεί, συντάχτηκαν από ειδική νομοπαρασκευαστική επιτροπή, που συγκροτήθηκε σύμφωνα με το Νόμο 1649/1986 από Δικαστικούς Λειτουργούς, ανώτατους και ανωτέρους, και άλλους Νομικούς για να προβεί στην αναθεώρηση, κατάρτιση και συγχώνευση σε ένα ενιαίο σχέδιο κώδικα με τίτλο, που προανέφερα, των Κωδίκων που συντάχτηκαν σύμφωνα με το Νόμο 1237/1982, επίσης από νομοπαρασκευαστικές επιτροπές, που και αυτές είχαν συγκροτηθεί από πρόσωπα, που είχαν τις ίδιες ιδιότητες. Ο Ενιαίος Κώδικας αντικατέστησε τον Οργανισμό Δικαστηρίων, που ίσχυσε για τα πολιτικά και ποινικά Δικαστήρια από το 1834 και είχε συνταχθεί από μέλος της Αντιβασιλείας του Όθωνα, αλλά στη συνέχεια, κατά διαφόρους χρόνους, πολλές διατάξεις του είχαν αντικατασταθεί ή τροποποιηθεί με Νόμους, όπως επίσης αντικατέστησε και όλα τα νομοθετήματα, τα σχετικά με τα Διοικητικά Δικαστήρια, πλην του Συμβουλίου Επικρατίας, την κατάσταση των Δικαστικών Λειτουργών, το πειθαρχικό δίκαιο και την επιθεώρηση αυτών και των Δικαστηρίων.

Κατά τη συζήτηση, που έγινε στη Βουλή στις 25, 27 και 28 Ιανουαρίου 1988 για τον Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών, διατυπώθηκαν επικρίσεις κατ' αυτού από Βουλευτές κυρίως της Αντιπολίτευσης, αλλά και στον τύπο δημοσιεύτηκαν απόφειρες Δικαστικών Οργανώσεων, Δικηγορικών Συλλόγων κ.λπ., που ήταν εναντίον πολλών διατάξεων του κώδικα αυτού.

Υποστηρίχτηκε από όλους τους επικριτές του Κώδικα, ότι με τις διατάξεις, που περιλαμβάνονται σ' αυτόν, δεν εκδηλωκρατίζεται η Δικαιοσύνη, ότι δεν αναβαθμίζονται οι Δικαστικοί Λειτουργοί, αλλ' αντίθετα υποβαθμίζονται και γενικά δεν προστατεύεται η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης. Φρονώ όμως ότι οι επικρίσεις αυτές δεν είναι δικαιολογημένες, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι όλες οι διατάξεις του Κώδικα είναι τέλειες. Υπάρχουν και διατάξεις, για τις οποίες είναι δυνατόν να διατυπωθούν αντιρρήσεις ως προς την ορθότητά τους, αλλά από του ημείου τούτου μέχρι του σημείου να θεωρείται ο Κώδικας υπός φασιστικός και ότι είναι ειρότερος από τον Οργανιμό Δικαστηρίων του 1834 της θωμανικής εποχής, υπάρχει ολύ μεγάλη απόσταση, που πορεύεται υποστηριχτεί ακόμα

ότι όλα τα περί αντίθέτου υποστηριζόμενα στην προκειμένη περίπτωση δε βρίσκονται στα πλαίσια των αρχών της καλής πίστης.

Οι διατάξεις του Κώδικα, για τον οποίο γίνεται λόγος, που επικρίθηκαν και θεωρήθηκαν ότι δεν προστατεύουν την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης, είναι κυρίως εκείνες, που αφορούν το θεσμό του Προϊσταμένου των μεγάλων Δικαστηρίων, την Ολομέλεια, τον κανονισμό και τη σύνθεση των Δικαστηρίων, όπως και την πειθαρχική δύωξη των Δικαστικών Λειτουργών.

Για το θεσμό του Προϊσταμένου των μεγάλων Δικαστηρίων υποστηρίζεται από τους επικριτές του, ότι είναι αναχρονιστικός και διαβλητός και γενικά ότι επηρεάζει την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης. Και είναι διαβλητός, γιατί – ο

πιώς λέγουν οι επικριτές – επιλέγεται από το Ανώτατο Διακοτικό Συμβούλιο, στο οποίο μετέχουν ο Πρόεδρος και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, οι οποίοι οφείλουν την προαγωγή τους στην Κυβέρνηση. Γι' αυτό, λέγουν επίσης οι επικριτές, πρέπει τα Δικαστήρια να διευθύνονται από Τριμελείς Επιτροπές, όπως προέβλεπε και το πρώτο σχέδιο του Οργανισμού των Πολιτικών και Ποινικών Δικαστηρίων, που είχε συντάξει η πρώτη νομοπαρασκευαστική επιτροπή, πράγμα το οποίο όμως δεν έχει εφαρμοστεί σε άλλη χώρα. Με το σχέδιο αυτό προβλεπόταν να συγκροτείται Τριμελής Επιτροπή από δύο Δικαστές, που θα επιλέγονταν δια κλήρου και από τον Πρόεδρο, που θα ορίζοταν από το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο. Δηλαδή από το Συμβούλιο εκείνο, το οποίο θεωρείται διαβλητό για την επιλογή του Προϊσταμένου Δικαστηρίου ή Εισαγγελίας. Πως όμως το ίδιο Συμβούλιο δεν είναι διαβλητό και για την επιλογή Προέδρου Τριμελούς Επιτροπής,

Ο θεσμός του Προϊσταμένου ίσχυε και πριν από το νέο Κώδικα για τα Πρωτοδικεία και τις Εισαγγελίες Πρωτοδικών Αθήνας, Πειραιά και Θεσσαλονίκης, καθώς και για το Εφετείο και την Εισαγγελία Εφετών Αθήνας. Μάλιστα για το Πρωτοδικείο και την Εισαγγελία Αθήνας ισχύει ο θεσμός αυτός πριν από πολλές δεκαετίες.

πριν από πολλές δεκαετίες. Για το θεσμό του Προϊσταμένου σε συνέντευξή μου, που δημοσιεύτηκε στις 3-12-1981 στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» αναφέρω τα εξής: «Οι θεσμοί δεν κρίνονται από τις ενέργειες ορισμένων πορειών τους, αλλά από την ρησιμότητά τους ή όχι. Το ότι νας Δικαστικός ή Εισαγγελέας Λειτουργός καθίσταται επιλήσμων του καθήκοντός ου, δεν έπειται από αυτό ότι ο εσμός δεν είναι χρήσιμος. Τα Δικαστήρια και στις Εισαγ-

ελίες με μεγάλη κίνηση, ό-
ως το Πρωτοδικείο Αθηνών
που υπηρετούν 35 Πρόεδροι
ρωτοδικών, επιβάλλεται ο
ροιστάμενος να είναι με με-
αλύτερο βαθμό, γιατί θα δια-
έτει και πείρα, που θα συντε-
σσει στην καλύτερη λειτουρ-
γία του Δικαστηρίου ή της Ει-
αγγελίας». Στη συνέχεια α-
φέρει στη συνέντευξη αυτή,
τι πολλές φορές ο Υπουργός

Δικαιοσύνης έχει διαφωνήσει προς αποφάσεις του Ανώτατου Δικαστικού Συμβουλίου, το οποίο είχε ορίσει ως προϊσταμένους Δικαστικούς Λειτουργούς, οι οποίοι δεν ήταν αρεστοί σ' αυτόν, όπως έλαβε χώραν το 1979 με την τοποθέτηση του τότε Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου κ. Λεωνίδα Παπακαριά ως Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Εφετών Αθήνας και τον Ιούνιο 1981 με την τοποθέτηση του τότε Εισαγγελέα Εφετών και τώρα Αντεισαγγελέα Αρείου Πάγου κ. Σπύρου Αλεξόπουλου ως Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας. Άλλα και στις δύο αυτές περιπτώσεις – που ενδεικτικά αναφέρονται, γιατί υπάρχουν και πολλές άλλες – απορρίφτηκε από την Ολομέλεια του Αρείου Πάγου η διαφωνία του Υπουργού.

Από τις περιπτώσεις, που αναφέρονται στη συνέντευξή μου, προκύπτει ότι το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο εκτέλεσε το καθήκον του ανεπηρέαστα. Έτσι γίνεται απόλυτα σαφές, ότι η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης δεν εξαρτάται από ποιό σύστημα γίνεται η προαγωγή των Ανωτάτων Δικαστικών Λειτουργών στους βαθμούς Προέδρου, Εισαγγελέα και Αντιπροέδρου του Αρείου Πάγου, η οποία σύμφωνα με το Σύνταγμα γίνεται από το Υπουργικό Συμβούλιο, που το Σύνταγμα αυτό ψηφίστηκε από παράταξη, της οποίας σήμερα αντιπρόσωποί της είναι αντίθετοι προς το θεσμό του Προϊσταμένου, λόγω του ότι επιλέγεται από το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο, στο οποίο μετέχουν ο Πρόεδρος και ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, οι οποίοι επιλέγονται από την Κυβέρνηση. Για το θέμα τούτο, δηλαδή για το ότι η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης δεν εξαρτάται μόνο από το σύστημα προαγωγών, αναφέρω στη συνέντευξή μου – που προανέφερα – τα εξής:

«Η ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης δεν εξαρτάται μόνο από το ισχύον σύστημα προσαγωγών, αλλά και από τους ίδιους τους υπό προαγωγή τελούντας Ανωτάτους Δικαστικούς και Εισαγγελικούς Λειτουργούς. Οι λειτουργοί ούτοι για ένα μόνο πρέπει να ενδιαφέρονται, να εκτελούν το καθήκον τους ευόρκως και ευσυνειδήτως. Έτσι αποστιούν την εκτίμηση και το σεβασμό της Κοινής γνώμης. Η τυχόν μη προαγωγή τους δεν τους μειώνει καθόλου, αλλά η Κυβέρνηση καθίσταται υπόλογη έναντι της Κοινής Γνώμης. Μία δημοκρατική Κυβέρνηση, δεν επιτρέπεται να μη λαμβάνει υπόψη της την Κοινή Γνώμη και είχει υποχρέωση όταν δεν προβαίνει στην προαγωγή και εμπειριστατωμένα την προαγωγή του».

Θεωρώ χρήσιμο το θεσμό¹ του Προϊσταμένου των μεγάλων Δικαστηρίων και ορθά ἐπραξε² η νομοπαρασκευαστική επιτροπή, η οποία συνέτασε το νέο Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών, να επεκτείνει το θεσμό αυτόν και στα Εφετεία Πειραιά και Θεσσαλονίκης, καθώς και στα

ρέτούν τουλάχιστο πέντε (5) Πρόεδροι Πρωτοδικών. Κα περισσότερο ορθά θα έπρατ τε, κατά τη γνώμη μου, η Νο μοπαρασκευαστική Επιτροπή αυτή αν επεξέτεινε το θεσμό του Προϊσταμένου και στις Ει σαγγελίες Εφετών Πειραιά και Θεσσαλονίκης, ώστε και αυτές να διευθύνονται από Αντει σαγγελέα του Αρείου Πάγου πράγμα το οποίο είχα υποστη ρίξει ως Εισαγγελέας Εφετών και το 1978 σε αναφορά μου προς τον Υπουργό Διακιοσύ νης. Με την αναφορά μου αυ τή – αλλά και αργότερα, όταν είχα την ιδιότητα του Αντει σαγγελέα Αρείου Πάγου, με δημοσιεύματά μου σε εφημε ρίδες – είχα υποστηρίξει να διευθύνονται οι μεγάλες Ει σαγγελίες Πρωτοδικών από Αντεισαγγελέα Εφετών, τα Ε φετεία Πειραιά και Θεσσαλο νίκης και οι αντίστοιχες Εισαγ γελίες Εφετών από Αεροπαγί τη και Αντεισαγγελέα του Α ρείου Πάγου αντίστοιχα, όπως γινόταν για το Εφετείο και Ει σαγγελία Εφετών Αθηνών.

Ερχόμαστε τώρα στα άλλα θέματα, που και αυτά έγιναν αντικείμενο επικρίσεων.

Πρώτο. Για τις ολομέλειες των Δικαστηρίων υποστηρίχτηκε ότι έπρεπε να μη συγκαλούνται μόνο από τον Προϊσταμένο τους, δύος και με το παλιό νομοθετικό καθεστώς γινόταν, αλλά και όταν ζητήθει τούτο από το 1/3 των Δικαστικών, που υπηρετούν σ' αυτά. Η γνώμη αυτή έχει ερεθίσματα δημοκρατικότερα και ίσως θα ήταν καλύτερα να γινόταν δεκτή. Όχι όμως γιατί δεν αποτελεί εγγύηση ο Προϊστάμενος του Δικαστηρίου – που άλλωστε σύμφωνα και προς το παλιό και προς το νέο νομοθετικό καθεστώς δεν είχε ούτε έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα για τη σύγκληση της ολομέλειας, γιατί ήταν και είναι υποχρεωμένος να τη συγκαλέσει, όταν ζητηθεί τούτο από τον Εισαγγελέα – αλλά για να αποφεύγεται η δη-

να να αποφευγεται η υγιεινη γραδια δυσμενων εντυπωσεων σε βαρος της Δικαιουνης απο όσους θέλουν να δημιουργουν τέτοιες εντυπωσιεις, όταν ο Προϊστάμενος ή ο Εισαγγελέας κρίνουν ότι δε συντρέχει λόγος να συγκληθει η ολομέλεια του Δικαστηρίου, στο οποίο υπηρετούν.

Δεύτερο. Επικρίθηκε η διάταξη της παραγράφου 7 του άρθρου 17 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών, κατά την οποία ο Υπουργός Διακιούντης δικαιούται να εγκρίνει ή να τροποποιήσει τον κανονισμό του Διακαστηρίου ή της Εισαγγελίας, που θα υποβληθεί σ' αυτόν, ύστερα από γνώμη του Προέδρου ή του Εισαγγελέα, αντίστοιχα. Και η γνώμη αυτή έχει δημοκρατικότερα ερείσματα και ως εκ τούτου κάποτε πρέπει να φθάσουμε να μην έχει καμιά ανάμιξη η εκτελεστική εξουσία και στα θέματα, που αφορούν τη διοίκηση τρε

ιου αυφορουν τη οιοικηση της Δικαιοισύνης, αν και δεν αντί-
κειται τούτο στις σχετικές με
τη δικαστική εξουσία διατά-
ξεις του Συντάγματος, κατά-
τις οποίες είναι επιτρεπτή η
αποκάθιση εποπτείας από τον Υ-
πουργό Δικαιοισύνης στη
οιοίκηση της δικαιοισύνης. Αλ-
λα, στα πλαίσια

ασκείται σε θέματα, που δεν επηρεάζουν την ανεξαρτησία του Δικαστή. Στην προκειμένη περίπτωση δεν επηρεάζεται η ανεξαρτησία του Δικαστή με το να οριστεί από τον Υπουργό Διακιοσύνης στον κανονισμό των Δικαστήριων μεγαλύτερος αριθμός δικασίμων από εκείνο που όρισε η ολομέλεια. Σε άλλες περιπτώσεις επηρεάζεται η ανεξαρτησία αυτή, με τις οποίες θα ασχοληθώ ύστερα από λίγο.

Πιστεύω – άλλωστε προκύπτει και από τα σχετικά πρακτικά της Βουλής – ότι προτιμήθηκε να έχει δικαιώμα στην Υπουργό Διακιοσύνης να τροποποιεί τους κανονισμούς των Δικαστηρίων ή Εισαγγελιών, ύστερα από γνώμη του Προέδρου ή του Εισαγγελέα, αντίστοιχα, γιατί όταν με εγκύκλιο του Υπουργού Διακιοσύνης ορίστηκε να γίνεται από την Ολομέλεια του Δικαστηρίου ο προσδιορισμός του αριθμού των υποθέσεων, που θα δίκαζε τούτο, παρατηρήθηκαν πράγματα, τα οποία είναι ξένα με τις παραδόσεις του Δικαστικού Σώματος. Ολομέλειες Πρωτοδικείων όρισαν ελάχιστες δικάσιμες και ελάχιστες υποθέσεις σε κάθε δικάσιμο, στη στιγμή που υπήρχε μεγάλη εκκρεμότητα και οι υποθέσεις – ποινικές κυρίως – προσδιορίζονταν ύστερα από πολύ χρόνο, που πολλές φορές έφθανε στα δύο (2) χρόνια και πλέον, πράγμα το οποίο επισημάνθηκε και κατά τη συζήτηση του Κώδικα στη Βουλή. Σε συνέντευξή μου που δημοσιεύτηκε στις 12-2-1983 στην εφημερίδα «Τα Νέα» είχα τονίσει ότι η εγκύκλιος του Υπουργού Διακιοσύνης, που προανέφερα, δε θα συντελούσε στην ταχεία εκδίκαση των υποθέσεων, πράγμα το οποίο και συνέβηκε, όπως πριν από λίγο είπα. Στην συνέντευξη αυτή τόνισα ακόμα για το ίδιο θέμα, ήτοι για την ταχεία εκδίκαση των υποθέσεων, και τα εξής:

«Επίσης δε θοηθάει και η αντίδραση της Ενώσεως Ελλήνων Δικαστών και Εισαγγελέων στην εγκύκλιο του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, με την οποία συνιστάται να εκδικάζονται και το Σάθθατο και την Κυριακή υποθέσεις, που αφορούν επ' αυτοφώρω εγκλήματα, ώστε να μην είναι δυνατόν να απολυθούν επικίνδυνοι εγκληματίες, λόγω παρελεύσεως των υπό του Συντάγματος και του Κώδικός Ποινικής Δικονομίας προβλεπομένων χρονικών ορίων, εντός των οποίων πρέπει ο συλληφθείς να παραπεμφθεί στον Ανακριτή ή – αν πρόκειται για πλημμέλημα – στο αρμόδιο Δικαστήριο. Πρέπει να τονιστεί ότι η αντίδραση αυτή της Ενώσεως δεν έπρεπε να εκδηλωθεί κατά τον τρόπο, που εκδηλώθηκε, ανεξάρτητα ότι δεν έχει και δίκιο η Ένωση στην προκειμένη περίπτωση για τους λόγους, που προανέφερα».

Τρίτο. Επικρίθηκε η διάταξη της παραγράφου 8 του άρθρου 17 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων, κατά την οποία με Προεδρικό Διάταγμα ιδρύεται ειδικό ποινικό τμήμα στα Δικαστήρια Αθήνας, Πειραιά και Θεσσαλονίκης με α-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥΣ ΚΩΔΙΚΕΣ

► από τη σελ. 4
ανάκριση και την εκδίκαση των ποινικών υποθέσεων, γιατί ορίζεται στη διάταξη αυτή ότι ο Προϊστάμενος του Δικαστηρίου θα ορίζει τους Δικαστές που θα υπηρετούν στο Τμήμα αυτό, ενώ έπρεπε να γίνεται κλήρωση μεταξύ όλων των Δικαστών, που υπηρετούν στο Δικαστήριο, στο οποίο υπάρχει ποινικό Τμήμα. Φρονώ όμως ότι δεν είναι ορθή η γνώμη αυτή, γιατί με την κλήρωση είναι δυνατόν να μη συγκροτηθεί το ποινικό Τμήμα από Δικαστές ικανούς να εκτελέσουν το δυσχερέστατο έργο του Ποινικού Δικαστή, εκ της ικανότητας του οποίου εξαρτάται η προσωπική ελευθερία και η τιμή των ανθρώπων. Γ' αυτό ορθά έπραξε η Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή που δέχτηκε να ορίζονται οι Δικαστές του Ποινικού Τμήματος από τον Προϊστάμενο του Δικαστηρίου και οι συνθέσεις των ποινικών δικαστηρίων κατά δικάσιμο και δικαστήριο να καθορίζονται με κλήρωση από τους Δικαστές, που μετέχουν στο Τμήμα αυτό, αν και για την κλήρωση αυτή έχουν διατυπωθεί αντίθετες γνώμες από ανωτάτους Δικαστικούς Λειτουργούς και άλλους. Υποστήριζουν ότι με την κλήρωση θίγεται το κύρος του Δικαστή, γιατί αμφισβητείται η αμεροληψία του.

Τέταρτο. Επικρίθηκε επίσης η διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 99 του Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάστασης Δικαστικών Λειτουργών, κατά την οποία αρμόδιοι για την άσκηση πειθαρχικής δίωξης είναι: 1) Ο Υπουργός Δικαιοσύνης για όλους τους Δικαστικούς Λειτουργούς. 2) Ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου και ο Προϊστάμενος της Επιθεώρησης για όλους τους Δικαστικούς και Εισαγγελικούς Λειτουργούς των πολιτικών και ποινικών δικαστηρίων, εκτός από τα μέλη του Αρείου Πάγου. 3) Ο Πρόεδρος του Εφετείου ή ο Προϊστάμενος του Εφετείου για τους Προέδρους Πρωτοδικών, Πρωτοδικές και Παρέδρους. Και 4) Ο Εισαγγελέας Εφετών ή ο Προϊστάμενος της Εισαγγελίας Εφετών για τους Εισαγγελείς και Αντεισαγγελείς Πρωτοδικών και Παρέδρους Εισαγγελίας, γιατί έπρεπε η πειθαρχική δίωξη να ασκείται από Τριμελή Επιτροπή, στην οποία να μετέχουν Δικαστές καθώς και Εισαγγελείς. Η γνώμη όμως αυτή δεν είναι ορθή, όπως δεν είναι ορθή και η προαναφερθείσα διάταξη, κατά την οποία ο Προϊστάμενος της Επιθεώρησης και Πρόεδρος ή Προϊστάμενος του Εφετείου έχουν αρμοδιότητα να ασκήσουν πειθαρχική δίωξη σε βάρος Δικαστικών Λειτουργών, που προανέφερα, γιατί: 1) Το πολυπρόσωπο δραγανό για άσκηση πειθαρχικής δίωξης δε θα μπορεί να ανταποκριθεί στο σκοπό αυτής, λόγω κυρίως της θραδύτητας, με την οποία κινούνται – κατά κανόνα – τα πολυπρόσωπα δραγανά, πράγμα το οποίο έχει ως αποτέλεσμα την παράλιση του πειθαρχικού κολασμού. Γ' αυτό – από όσα έχω υπόψη μου, αλλά και από τα όσα αναφέρονται στην εισηγητική έκθεση της νομοπαρασκευαστικής επιτροπής πάνω στο εν λόγω θέμα – κανένα Κράτος δεν έχει θεσπίσει τέτοια διάταξη. Και 2) Ο Δικα-

στής αποστολή έχει να αποφασίζει και όχι να διώκει. Η δίωξη ως εκ της φύσης της ανήκει στον Εισαγγελέα.

Ο ισχυρισμός ότι ο Εισαγγελέας εξαρτάται από τον Υπουργό Δικαιοσύνης, που είναι εκπρόσωπος της εκτελεστικής εξουσίας, στον οποίο οφείλει υπακοή και ως εκ τούτου δεν παρέχει εγγύηση ότι θα μπορεί να ασκήσει τα καθήκοντά του αμερόληπτα, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, όπως έχω υποστηρίξει από του έτους 1976 σε άρθρα μου, που έχουν δημοσιευθεί σε νομική περιοδικά και σε εφημερίδες. Και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, γιατί ο Εισαγγελέας δεν είναι δραγανό της εκτελεστικής εξουσίας, αλλά ανήκει στη δικαστική εξουσία, όπως ανήκει και ο Δικαστής, είναι ισόβιος, υπόκειται κατά την άκηση των καθηκόντων του μόνο στο Σύνταγμα και τους νόμους και γενικά έχει όλες τις εγγυήσεις που εξασφαλίζουν την ανεξαρτησία του, όπως όλα αυτά προκύπτουν από τα άρθρα 87, 88, 90 και 91 του Συντάγματος, που λογίζει σήμερα. Και η ολομέλεια, εν συμβούλω, του Αρείου Πάγου έχει λάθει θέση επί του θέματος τούτου με την υπ' αριθμ. 20/1954 απόφασή του, με την οποία απορρίφθηκε διαφωνία του Υπουργού Δικαιοσύνης, ο οποίος υποστήριζε ότι ο Προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας πρέπει να είναι της εμπιστοσύνης της Κυβέρνησης και ζήτησε να τοποθετηθεί στη θέση αυτή ο προτεινόμενος από αυτόν Αντεισαγγελέας Εφετών και όχι εκείνος που είχε ορίσει το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο. Στην απόφαση αυτή τονίζεται ότι ο Εισαγγελέας πρέπει να εκτελεί τα καθηκόντα του ευσυνείδητα «όπερ και μόνον» (όπως αναφέρεται στην απόφαση) δύναται να αξιωθῇ διὰ την κάλυψην της θέσεως του Προϊσταμένου της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών». Δηλαδή τονίζεται με την απόφαση αυτή με άλλα λόγια, ότι ο Εισαγγελέας και ο Δικαστής μια μόνο υποχρέωση έχουν, να εκτελούν τα καθηκόντα τους ευσυνείδητα, χωρίς να πτοούνται από το δικαίωμα του Υπουργού Δικαιοσύνης, που του παρέχεται από τη διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 91 του Συντάγματος, να ασκεί πειθαρχική δίωξη κατά Δικαστικού Λειτουργού, δεδομένου μάλιστα ότι και στην περίπτωση αυτή προστατεύεται ο Δικαστικός Λειτουργός, αφού θα κριθεί τελικά από το Συμβούλιο, το οποίο συγκροτείται από Αεροπαγίτες.

Δε μείωνεται η ανεξαρτησία του Δικαστή, ούτε θίγεται το κύρος του, αν την κατ' αυτού πειθαρχική δίωξη ασκήσει ο Εισαγγελέας, που και αυτός είναι φορέας της δικαστικής εξουσίας και ανήκει στο δικαστικό σώμα, που ανήκει και στο Δικαστή, όπως δε μειώνεται η ανεξαρτησία και το κύρος του Εισαγγελέας, του οποίου τα πειθαρχικά παραπτώματα δικάζονται από πειθαρχικά συμβούλια, συγκροτούμενα από Αεροπαγίτες, η επιθεώρησή του γίνεται και από Αεροπαγίτη και η προαγωγή του από το Ανώτατο Δικαστικό Συμβούλιο του οποίου τα μέλη, εκτός από τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, είναι οι

Πρόεδρος του Αρείου Πάγου και Αρεοπαγίτες.

Το κύρος του Δικαστή, μειώνεται από ενέργειες σαν αυτές που έλαβαν χώραν πριν από δύο μήνες περίπου, που Δικαστές, λίγοι ευτυχώς, κατήλθαν στους δρόμους με πλακάτ, διαμαρτυρόμενοι για τη φήμηση του Κώδικα Οργανισμού των Δικαστηρίων και Κατάστασης των Δικαστικών Λειτουργών. Οι Δικαστές και οι Εισαγγελέας είναι φορείς της δικαστικής εξουσίας και οι εξουσίες ούτε απεργίες και στάσεις εργασίας κάνουν, ούτε κατέρχονται στους δρόμους. Υπάρχουν άλλοι τρόποι να αγωνιστούν για την ανεξαρτησία και αναθάμνηση της Δικαιοσύνης. Τον τρόπο του αγώνα αυτού, τον δίδαξαν με τους αγώνες τους οι ίδιρτες της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων κατά τα έτη 1961-1962, που ο Πρόεδρος της κ. Αντώνιος Φλώρως για τους αγώνες αυτούς διεδίδετο – υπέρ ορισμένου προσώπου, πράγμα το οποίο προκαλούσε δυσμενή σχόλια σε βάρος της Δικαιοσύνης. 2) Οι κανονικές άδειες των Δικαστικών Λειτουργών να μη χρηγούνται από τον Υπουργό Δικαιοσύνης, αλλά από τους Προϊστάμενους τους, οι οποίοι έχουν άμεσο αντίληψη των αναγκών της υπηρεσίας. 3) Η αποστολή στην αλλοδαπή Δικαστικών Λειτουργών όλων των βαθμών, ανεξαρτήτως ηλικίας, για τη συμμετοχή σε συνέδρια ή την παρακολούθηση βραχυχρονίων σεμιναρίων ή της οργάνωσης λειτουργίας ξένων δικαστηρίων, να μη αποφύγονται από τον Υπουργό Δικαιοσύνης, αλλά από τους Προϊστάμενους τους, οι οποίοι έχουν άμεση αντίληψη των αναγκών της υπηρεσίας, που προανέφερα. Τον τρόπο αυτό πρέπει να ακολουθήσει η σημερινή Ένωση Δικαστών, τον οποίο ακολουθούν η Ένωση Εισαγγελέων και η Ένωση Ανωτάτων και Ανωτέρων Δικαστικών Λειτουργών.

Οι εγγυήσεις που παρέχονται από το Σύνταγμα στους Δικαστικούς Λειτουργούς, εξασφαλίζουν αυτούς από οποιαδήποτε επέμβαση στην εκτέλεση των καθηκόντων τους, αρκεί να έχουν ευψυχία. Όταν υπάρχει ευψυχία στους Δικαστές και Εισαγγελέας, τίποτε δεν είναι ικανό να τους εμποδίσει και σε ανώμαλες ακόμα καταστάσεις να εκτελέσουν το καθήκον τους. Και παραδείγματα ευψυχίας Δικαστών και Εισαγγελέων υπάρχουν, όπως υπάρχουν και παραδείγματα λιποψυχίας, ιδίως σε περίοδο ανωμαλίας, που τότε έπρεπε να δείχνουν ψυχικό σθένος απαράμιλλο, όπως ο στρατιώτης σε ώρα μάχης στέκεται δρόσιος και απότομος, εκτελώντας το καθήκον του προστατεύεται τη σεβασμό της πατρίδας. Έτσι δε παρατηρήθει το φαινόμενο, το οποίο άλλοτε παρατηρήθηκε, που Υπουργός Δικαιοσύνης έστειλε στις Βρετανέλλες, όπως έχει γραφεί στο περιοδικό «Πολιτικά Θέματα» της 18 Σεπτεμβρίου 1981, Δικαστικός Λειτουργός για να ενημερωθούν και εξοικειωθούν στο κοινοτικό Δίκαιο, όπως να γνωρίζουν καμιά ξένη γλώσσα. Μάλιστα μερικοί από αυτούς καταλήφθηκαν ύστερα από λίγους μήνες από το όριο ηλικίας και αποχώρησαν από την Υπηρεσία. Έτσι καμιά ωφέλεια δεν είχε η Δικαιοσύνη της χώρας μας και που αναμφισθήτηκε θα συντελέσει πολύ στην αναθάμνηση της Δικαιοσύνης. 4) Η συμμετοχή των Δικαστικών Λειτουργών σε Συμβούλια, που έχουν αντικείμενο διοικητικό, να είναι άνευ αμοιβής και να ορίζεται ο Δικαστικός Λειτουργός πάντοτε από το Ανώτατο Συμβούλιο. 5) Έχω υποστηρίξει σε άρθρο μου, που δημοσιεύτηκε στις 30 Ιουλίου 1980 στην εφημερίδα «Το Βήμα» με τίτλο «Τα προθλήματα της Δικαιοσύνης», ότι πρέπει να ρυθμίστει το θέμα των διαιτησιών κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μη δινει αφορμή

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΡΗΤΟΡΙΚΗ

Η Ένωσή μας επιμελήθηκε την ομιλία του Επίτιμου Προέδρου του Α.Π. Σταύρου Σταυρόπουλου, που έγινε στις 8 το βράδυ της 19/5/88 στην Αμφιθεατρική αίθουσα του Πρωτοδικείου Αθηνών (Σχολή Ευεπίδων).

Ο ομιλητής υπηρέτησε τη Δικαιοσύνη επί 4 δεκαετίες, είναι δε και συγγραφέας ερμηνείας του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και του Εμπορικού και Ναυτικού Δικαίου.

Επίσης όμως και συγγραφέας πραγματειών φιλοσοφίας του Δικαίου, όπως τα: «Κατευθύνσεις της Νομικής Φιλοσοφίας», «Θέματα Γενικής Θεωρίας τους Δικαίου» και άλλα. Το 1978 εξέδωσε το βιβλίο «Σύγχρονη Ρητορική», τμήματα του οποίου ανέπτυξε κατά την ανωτέρω ομιλία του, πολύ ενδιαφέρουσα γενικότερα, ιδιαίτερα όμως χρήσιμη για κάθε εισαγγελικό λειτουργό.

Αγόρευση του Αντεισαγγελέα του Άρειου Πάγου Αλεξόπουλου Σπύρου επί της αιτήσεως αναιρέσεως του Εισαγγελέα του Άρειου Πάγου κατά αθωατικής αποφάσεως Πλημμελειοδικείου για λειτουργία παράνομου τηλεοπτικού σταθμού

■ από τη σελ. 3

μείο για το Δ/ριο που δίκασε αυτή την υπόθεση ήταν: Τί είδους εγκαταστάσεις ήταν αυτές του Δήμου Θεσσαλονίκης και αν με αυτές έλαβε χώραν η εκπομπή ή αναμετάδοση, υπό την πιο πάνω έννοια των όρων αυτών, τηλεοπτικού προγράμματος ληφθέντος από δορυφόρο ή απλώς λήψη χωρίς εκπομπή, οπότε στην πρώτη περίπτωση υπήρχε παράδαση ενώ στη δεύτερη δεν υπήρχε.

Όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως το δικαστήριο δέχθηκε εκτός των άλλων και ότι: «Ο πρώτος κατηγορούμενος (αναιρεσίθηκε Σ. Καθάλας) προμηθεύτηκε μηχανολογικό εξοπλισμό με τον οποίο θα ήταν δυνατή η λήψη (με δορυφορική κεραία) τηλεοπτικών προγραμμάτων διαμέσου δορυφόρου και στη συνέχεια η «ώθηση» αυτών στις συμβατικές (συνηθισμένες) κεραίες, έτσι ώστε να μπορούν τα τηλεοπτικά προγράμματα διά μέσου δορυφόρου που λαμβάνει η τηλεοπτική κεραία, να ληφθούν αυτούσια και αναλογίως όπως ακριβώς εκπέμπονται από τον τηλεοπτικό δορυφορικό σταθμό».

Έδω όμως προκύπτει ένα ερώτημα και μία απορία για την παραδοχή αυτή, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Το ερώτημα είναι: τα τηλεοπτικά προγράμματα θα ληφθούν από τις συμβατικές κεραίες αυτούσια στο ίδιο μήκος κύματος που εκπέμπει δορυφόρος; ή θα μεταδοθούν σε διαφορετικό μήκος κύματος;

Γιατί είναι γνωστόντι οι τηλεοπτικοί δορυφόροι εκπέμπουν σε μικρούματα που δεν μπορούν να τα συλλάβουν οι συμβατικές κεραίες τηλεοράσεων αν δεν μεταβληθεί η συχνότητά τους.

Και η απόφαση συνεχίζει: «Ο εξοπλισμός αυτός που ο αναιρεσίθηκες έπεισε τους άγνωστους τεχνικούς να τον εγκαταστήσουν σε άγνωστο μέρος της Θεσσαλονίκης, αποτελείται από μία δορυφορική κεραία λήψεως, ένα δίντελο και ένα μηχάνημα «ενισχύσεως» του λαμβανομένου από την κεραία τηλεοπτικού δορυφορικού σήματος, δηλαδή έναν ενισχυτή σήματος, όπως τον ονομάζει το σκεπτικό της πλειοψηφίας. Στη συνέχεια η απόφαση δέχεται ότι με τον ενισχυτή σήματος έγινε διευκόλυνση λήψεως εδώ ο όρος «ώθηση» αντικαθίσταται με τον όρο

«διευκόλυνση λήψεως» του δορυφορικού προγράμματος.

Είναι γνωστό όμως ότι ο ενισχυτής σήματος, ενώ ενισχύει το λαμβανόμενο σήμα, δεν μεταβάλλει τη συχνότητά του. Οπότε γεννάται εδώ και ένα δεύτερο ερώτημα. Χωρίς μετατροπή της συχνότητας κατόρθωσαν οι συμβατικές τηλεοράσεις των Θεσσαλονίκης να συλλάβουν τα μικρούματα του δορυφόρου απλώς ενισχυμένα; Υπάρχει δεύτερη ασάφεια στο σημείο αυτού του σκεπτικού της πλειοψηφίας.

Άλλη πλημμέλεια

Δεν εξηγείται το σκεπτικό της αποφάσεως τι ρόλο έπαιξε το δίντελο, το οποίο εκκατασκευής, όπως είναι γνωστόντι από την κοινή πείρα, έχει προορισμό να καταγράψει το πρόγραμμα σε μαγνητοταΐνια (θιντεοκασσέτα) και να το αναπαράγει αργότερα προς λήψη από τις συμβατικές κεραίες με εκπομπή ή αναμετάδοση.

Έτσι με τις παραπάνω ασάφειες και ελλείψεις η αιτιολογία της πλειοψηφίας της προσβαλλομένης αποφάσεως δημιουργεί σύγχυση ως προς το κρίσιμο σημείον αν έλαβε χώραν εκπομπή - αναμετάδοση δορυφορικού προγράμματος που τιμωρείται ποινικά ή απλώς λήψη και ενίσχυση σήματος που δεν τιμωρείται.

Μετά από αυτά και εφόσον η επάλληλη σκέψη της αποφάσεως, ότι με τον όρο εκπομπή νοείται κατά το νόμο 1730/87 η πρωτογενής παραγωγή ήχων και εικόνων που εμπνέεται από τα ιδανικά της ελευθερίας, της δημοκρατίας κλπ. (που είναι εσφαλμένη όπως είπαμε), το Δικαστήριο σας δεν μπορεί να κρίνει αν ορθώς εφαρμόστηκαν οι παραπάνω συστατικές ποινικές διατάξεις, δηλαδή υπάρχει έλλειψη νομίμου, βάσεως και ακόμη λόγω αυτών των ασαφειών έλλειψη αιτιολογίας. Για τους λόγους αυτούς, αλλά και για όσους αναφέρονται στο δικόγραφο της αναιρέσεως μας, ζητάω ν' αναιρεθεί η προσβαλλομένη απόφαση.

Τελειώνοντας θα ήθελα να τονίσω ότι, σύμφωνα με τη συνταγματική μας τάξη, η αποστολή των Δ/ρίων είναι να εφαρμόσουν τους νόμους που ψηφίζει η Βουλή, εφόσον οι νόμοι αυτοί δεν αντίκεινται στο Σύνταγμα.

Οι δικαστές δεν έχουν δικαίωμα ν' αρνηθούν την εφαρμογή κάποιου νόμου είτε για-

ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Οι θιασώτες της αποκεντρώσεως των υπηρεσιών υποστηρίζουν - και ορθώς - ότι η αποκέντρωση είναι απαραίτητη για την εύρυθμη λειτουργία των συγχρόνων κοινωνιών.

Η αποκέντρωση δεν είναι μόνο εγγύηση της ελευθερίας μέσα στη Δημοκρατία, αλλά αποτελεί την πρώτη προϋπόθεση για την επιτυχία των κρατικούντων επιδιώκεων (οικονομικών, διοικητικών κλπ.). Αποτελεί ακόμη πηγή της ε-

λευθερίας του απόμουν, γιατί δίδει τη δυνατότητα στο όποιο να συμμετέχει στα κοινά, να επιλύει τα προβλημάτα του και να ζητεί τη παρεχομένη ένονη προστασία των δικαιωμάτων και συμφέροντων του στο τόπο της εργασίας και κατοικίας του.

Έτσι, κατά τη γνώμη μου, η αποκέντρωση των Δικαστηρίων θα συμβάλει στην επίτευξη των παραπάνω επιδιώξεων.

Και για να είμαι σαφής:

Επιθάλλεται ως ορθή λύση η δημιουργία μεταβατικών Εφετίων, στις έδρες κάθε Πρωτοδικείου της Εφετειακής Περιφέρειας Αθηνών. Αυτό, σε πρώτη φάση, πρέπει να γίνει για την εκδίκαση των ποινικών υποθέσεων, ώστε, ενόψει της πείρας που θα αποκτηθεί, να μελετηθούν ευρύτερα οι ρυθμίσεις που πρέπει να γίνουν για την εκδίκαση και των πολιτικών υποθέσεων από τα μεταβατικά Εφετεία. Τα πλεονεκτήματα της λύσης αυτής είναι προφανή. Άλλα κρίνω σκοπό μα να επισήμανω σημεία.

Πέραν εκείνων που ανέφερα στην αρχή και που είναι από τα θεμελιώδη, είναι προφανές ότι με τη δημιουργία μεταβατικών ποινικών Εφετείων δεν θα είναι αναγκαίο να μεταβαίνουν από τις επαρχίες στην Αθήνα σημαντικός αριθμός προσώπων, προκειμένου να παραστούν ενώπιον των ποινικών Εφετείων, ως μάρτυρες ή κατηγορούμενοι. Ας ληφθεί υπόψη ότι για κάθε ποινική υπόθεση καλούνται κατά μέσον όρου πέντε πρόσωπα ως μάρτυρες και κατηγορούμενοι, ενώ για την εκδίκαση δύονταν των ποινικών θα είναι αρκετή η μετακίνηση τριών Εφετών και ενός Εισαγγελέα. Εξάλλου είναι φανερό ότι το παραπάνω μέτρο:

Θα συντελέσει στην αποσυμφόρηση και ελάφρυνση των ποινικών υποθέσεων που εκδικάζονται στην Αθήνα και στην εξοικονόμηση αιθουσών ακροατηρίων. Θα συντελέσει στην επαρχία στην αποσυμφόρηση και ελάφρυνση των ποινικών υποθέσεων που εκδικάζονται στην Αθήνα και στην εξοικονόμηση αιθουσών ακροατηρίων.

Θα συντελέσει στην εγκατάσταση πολλών δικηγόρων στην επαρχία. Θα συντελέσει στην Εθνική οικονομική ανάπτυξη και αύξηση της παραγωγικότητας, γιατί η μετάβαση από τις επαρχίες στην επαρχία στην Αθήνα και στην εξοικονόμηση αιθουσών ακροατηρίων.

Θα συντελέσει στην εγκατάσταση πολλών δικηγόρων στην επαρχία. Θα συντελέσει στην Εθνική οικονομική ανάπτυξη και αύξηση της παραγωγικότητας, γιατί η μετάβαση από τις επαρχίες στην επαρχία στην Αθήνα και στην εξοικονόμηση αιθουσών ακροατηρίων.

Θα συντελέσει στην εγκατάσταση πολλών δικηγόρων στην επαρχία. Θα συντελέσει στην Εθνική οικονομική ανάπτυξη και αύξηση της παραγωγικότητας, γιατί η μετάβαση από τις επαρχίες στην επαρχία στην Αθήνα και στην εξοικονόμηση αιθουσών ακροατηρίων.

θήνα μαρτύρων κ.λ.π. για να παραστούν στο Εφετείο συνεπάγεται ασφαλώς μεγαλυτέρα απώλεια χρόνου και έστι έχομε μεγαλύτερη απώλεια εργασία